

РОЗДІЛ 1

Крістофер був мертвий. Його знайшли на поверхні води з виряченими й порожніми очима відразу після світанку. І хоча, чесно кажучи, раніше я нікого не вбивала, цього разу не виникало сумнівів, що на мені лежить повна відповідальність за його смерть.

— Це не твоя провина.

Веро підбадьорливо стиснула мою руку крізь рукав довгого чорного светра. Я не мала іншого підходячого одягу, бо аж ніяк не очікувала, що доведеться йти на похорон із самого ранку. А от молода й ультрамодна нянька моїх дітей уже якось примудрилася зробити вбивчу зачіску й нарядитися в обтислі штани та дизайнерську блузку.

Вона кволо всміхнулася мені.

— Ти ж не спеціально.

Донька ледь стискала мою руку, притулившись до мене, її очі почервоніли від плачу.

— На твій захист, — прошепотіла Веро, — в інструкції був дуже дрібний шрифт. У твоєму віці...

— Мені тридцять один.

— Саме так. Ніхто не очікує, що ти прочитаєш ті критичні літери. Ти просто забагато йому дала. Ось і все.

— Він здавався голодним.

Виправдання звучали непереконливо навіть для мене самої. Але щоразу, коли я переступала поріг доньчиної кімнати, Крістофер дивився на мене із чаші для пуншу круглими благальними очима.

— Я знаю, — Веро стиснула нафарбовані блиском губи й поплескала мене по плечу. — Ти зробила все, що могла, Фін.

Золота рибка моєї доньки дрейфувала в каламутній воді, її роздуте черевце вказувало на мене, ніби звинувачувало. Крістофера подарував Делії батько, хоча я впевнена, що Стівен купив рибку лише для того, щоб допекти мені. Звалити ще одну відповідальність на мою і так переповнену проблемами голову, тільки щоб подивитися, як я облажаюся, а потім тицьнути мені цим в обличчя на суді щодо опіки над дітьми. Відтоді як покинув мене заради рієлторки й після їхніх заручин він рішуче намірився продемонструвати всім мою некомпетентність. Для нього це було таке собі змагання, і все погіршилося, коли вони з Терезою розійшлися. Я мала твердий намір всіма можливими способами зберегти життя клятій рибі й довести колишньому, що здатна забезпечити наших дітей і їхнього домашнього улюбленця на свій мізерний дохід від написання книжок без його допомоги. Що зможу прогудувати Делію, Зака та Крістофера й піклуватися про них сама. Або принаймні з допомогою Веро.

Під моїм наглядом Крістофер прожив менш ніж місяць. Зак ще був маленьким, тож не міг здати мене батькові, а от Делія зовсім не вміла зберігати таємниці. Мені не вдасться приховати від Стівена новину про смерть Крістофера. А він точно зловтішатиметься й усе розкаже Гаю, бісовому адвокату з розлучення, і, можливо, порушить цю тему в суді.

«Ваша честь, я хотів би звернути увагу на речовий доказ — рибу в пакеті. Вона померла лише через три

тижні під наглядом моєї колишньої дружини. Очевидно, що вона не здатна виховувати дітей».

Якби Стівен знав про людину, яка померла під моїм наглядом за останній місяць (чи про те, де ми з Веро закопали тіло), у нього стався б інфаркт — імовірність, яку Веро радісно розглядала, поки не підрахувала, наскільки мізерний шанс, що ця новина його вб'є. Місяць тому жінка на ім'я Патриція Міклер підслухала, як я обговорювала сюжет роману з літературною агенткою в переповненій кав'ярні, і запропонувала п'ятдесят тисяч доларів за вбивство її чоловіка, покидька, який, як виявилось, відмивав гроші для російської мафії. Зовсім випадково Гарріс опинився в моєму мінівені, накачаний наркотиками, і хоча насправді його вбила не я, дружина впевнена у зворотному. Вона передала мій контакт подрузі Іріні, чоловік якої працював головою в тому самому дуже страшному мафіозному клані. Смерть Ірініного чоловіка також була нещасним випадком. Попри це, обидві жінки висловили вдячність і заплатили мені величезну суму готівкою. А ще підказали, що хтось розмістив в інтернеті оголошення про пошук охочих убити мого колишнього чоловіка.

Веро простягнула мені зелений пластиковий сачок.

— Хочеш сказати кілька слів?

Зак на пухкеньких ніжках підтупцяв до акваріума, з-під чорної сорочки стирчали манжети підгузка. Він піднявся навшпиньки й учепився за край комода липкими пальцями, щоб поглянути в акваріум. Доторкнувся до скла, по підборіддю потекла слина. У Делії перехопило подих, верхня губа блищала від сопель, і вона вичікувально дивилася на мене. Я забрала у Веро сачок.

— Що мені сказати? — прошепотіла я.

Вона підштовхнула мене до чаші.

— Просто скажи про нього щось приємне.

Я притисла сачок до грудей, шукаючи заспокійливі слова для засмученої п'ятирічної доньки, яка біла-ся в істеричі відтоді, як прокинулася й побачила, що її улюбленець плаває в чаші, наче самотній кукурудзяний пластівець. Я ж письменниця, чорт забирай. Я заробляла на життя, поєднуючи слова. Це мало би бути легко. Але щоразу, коли дивилася на Крістофера, уявляла тільки обличчя колишнього чоловіка. Не тому, що хотіла вбити Стівена. Хоча, напевно, хотіла. Іноді. Часто. Щоразу як він розтуляв рота. Хай якими суперечливими були наші стосунки відтоді, як він пішов до ріелторки, Стівен любив дітей, а вони любили його. І я б ніколи не зробила нічого, що завдало б болю Делії чи Заку.

Хтось бажав Стівену смерті. І це була не я.

— Що можна сказати про Крістофера, — я озирнулася на Веро в пошуках натхнення. Куточок її рота сіпнувся, і вона махнула рукою, мовляв, продовжуй. — Він був доброю рибкою. Вірним і непохитним другом усім нам, він...

Мене сильно смикнули за легінси.

— Розкажи про його усмішку, — попросила Делія, витираючи ніс рукавом чорного трико. — І як він пускав найкращі бульбашки.

Вона притиснулася до мене, ховаючи обличчя в складках мого светра. Крихтний лоб Зака зморщився від занепокоєння. Добре, що він ще такий малий і не розуміє, що відбувається. Я приєдналася до трауру Делії, занурила сачок у воду й витягла Крістофера.

Делія трималася за мою ногу, поки ми урочисто йшли через коридор до ванної кімнати. Зак сидів на стегні Веро, вони крокували за нами, замикаючи процесію. Ми стали біля відкритої кришки унітаза, віддали останню шану Крістоферові, і він з м'яким булькотом упав в унітаз.

Делія схопила мене за руку, коли я потягнулася до кнопки зливу.

— Мамо, ні!

— Сонечко, ми мусимо. Він не може вічно лишатися в горщику.

— Чому? — заскиглила вона.

— Тому що...

Я кинула на Веро благальний погляд. Цього розділу точно не було в моєму примірнику «Чого чекати, коли чекаєш на дитину». Вони мають повернути гроші.

— Тому що, — послужливо підказала Веро, — він почне смердіти...

Я сильно наступила їй на ногу.

— Але я більше ніколи його не побачу... — схлипнула Делія.

З її носа вилізла бульбашка сопель, і я хутко витерла доньчине обличчя рукавом.

— З нами назавжди залишаться спогади про Крістофера.

І десятки фотографій, які вона змусила мене викласти під гештегом #goldfishhofinstagram.

— Може, підемо в зоомагазин і купимо іншу рибку? — слова вилетіли з вуст Веро, перш ніж я встигла її зупинити. Делія вибухнула несамовитим плачем. У Зака почала тремтіти нижня губа.

— Я не хочу іншої рибки! — закричала Делія. — На світі більше немає такої рибки, як Крістофер!

— Ти абсолютно права, — сказала я, підвищуючи голос, коли вони обоє почали вити. — І більше ніколи не буде такої рибки, як Крістофер. Ми повинні вшанувати його пам'ять хвилиною мовчання.

Делія затулила рота. У ванній кімнаті запанувала тиша, чулося тільки тремтливое сопіння дітей. Я опустила голову,

штовхаючи Веро ліктем у ребра, щоб вона теж схилила голову. Почекала цілу хвилину, перш ніж потягнутися до кнопки. Цього разу Делія не намагалася мене зупинити, і Крістофер зник у вихорі помаранчевої луски.

Веро ніжно скуйовдила мокре від сліз волосся Делії.

— Ходімо, Ді. Спечу тобі печива.

— Тільки не багато, — нагадала я.

Моя мама наготувала стільки фаршированої індички й інших страв, що можна нагодувати цілу армію, і вона мене вб'є, якщо я зіпсую дітям апетит перед вечерею.

Зак голосно запротестував, коли Веро підхопила його на руки й понесла вниз. Делія затрималася, кинула останній погляд на унітаз і пішла за ними на кухню.

Потягнувшись до вимикача, я зупинилася, повернулася до унітаза й знову спустила воду. Тому що я не найщасливіша людина у світі й прекрасно знаю: не варто сподіватися, що мертві не повернуться й не нагадають про себе.

РОЗДІЛ 2

Через годину ми пристебнули Делію і Зака в автокріслах. Веро змахнула з їхніх щічок крихти печива, а я поклала дві невеликі валізи в багажник мінівена й затраснула його.

— Для чого валізи? — запитала Веро.

— Сьогодні вранці я отримала листа від Стівена. Він переїхав у нове помешкання й хоче забрати дітей на вихідні.

Він прикріпив фотографії відреставрованого фермерського будинку, який орендував в окрузі Фокір, й окремо зазначив, що вже облаштував дитячі спальні й розпакував іграшки, а кухню заставив продуктами — усе готово до їхнього приїзду. Він переслав цього листа адвокатові Гаю, який відповів нам обом, привітавши Стівена, що той знайшов таке «чудове місце для дітей». Чіткою юридичною мовою це означало: *«У тебе немає жодного аргументу, щоб змагатися із цим»*.

Після арешту колишньої нареченої Стівена було неважко тримати дітей якнайдалі від ферми. Коли там знайшли п'ять похованих тіл, а Тереза Голл виявилася причетною до розслідування, Стівен розірвав заручини. Через кілька годин він виїхав з її котеджу й відтоді спав на дивані в робочому трейлері на фермі. Разом з адвокатом дійшли згоди, що дітям не варто ночувати в нього, поки він не